

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 16.11.2007r.

RKT-61-09/07/SB

DECYZJA Nr RKT-55/2007

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Witoldowi P. prowadzącemu działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK” w Wiśle

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 tej ustawy **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działanie Witolda P. prowadzącego działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK”, polegające na stosowaniu w „Zasadach zakupu karnetów na wyciągu „STOŻEK” postanowienia wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.):

„Zwrot gotówki jest możliwy za niewykorzystane punkty tylko w szczególnych przypadkach:

- wypadek lub kontuzja odniesiona na trasach „ON STOŻEK” potwierdzona przez ratownika dyżurnego GOPR,

- wyłączenie wszystkich wyciągów „ON STOŻEK” z powodu awarii lub załamania pogody na dłużej niż 2 godziny.”

i nakazuje się zaniechania jej stosowania.

II Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na Witolda P. prowadzącego działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK”, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie złotych: pięćset), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanawia się obciążyć Witolda P. prowadzącego działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK” kosztami przeprowadzonego postępowania i zobowiązać do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 38 PLN (słownie złotych: trzydzieści osiem).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym) z urzędu przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy w związku z działalnością Witolda P. prowadzącego działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK” (zwanego dalej STOŻEK lub przedsiębiorcą) występuje naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.).

W dniu 15.05.2007r. postanowieniem nr 1 (Karta nr 1) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez przedsiębiorcę bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), obowiązującej od dnia 21 kwietnia 2007r. - zwanej dalej ustawą antymonopolową, polegających na stosowaniu w „Zasadach zakupu karnetów na wyciągu „STOŻEK” postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.):

„Zwrot gotówki jest możliwy za niewykorzystane punkty tylko w szczególnych przypadkach:

- wypadek lub kontuzja odniesiona na trasach „ON STOŻEK” potwierdzona przez ratownika dyżurnego GOPR,
- wyłączenie wszystkich wyciągów „ON STOŻEK” z powodu awarii lub załamania pogody na dłużej niż 2 godziny.”

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie powyższej praktyki przedsiębiorca wyjaśnił, co następuje (Karty nr 3-7).

Przedmiotowe postanowienie regulaminu nie jest niedozwoloną klauzulą umowną w rozumieniu art. 385¹ k.c. i nie narusza interesów konsumentów. Postanowienie to zostało dostosowane do przepisów kodeksu cywilnego przewidujących możliwość odstąpienia od umowy przez stronę stosunku cywilno – prawnego i nie narusza ono ochrony zagwarantowanej konsumentowi normami bezwzględnie obowiązującymi.

Powołane przez Urząd w postanowieniu z dnia 15 maja 2005r. orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdują odpowiedniego zastosowania do zakwestionowanego postanowienia regulaminu. Zacytowane orzeczenia zostały bowiem wydane w sytuacji ewidentnego naruszenia interesów konsumentów, kiedy to przedsiębiorca całkowicie wyłączył możliwość zwrotu dokonanego przez konsumenta świadczenia. Postanowienie regulaminu Ośrodka Narciarskiego STOŻEK przewiduje natomiast możliwość zwrotu dokonanego świadczenia konsumentowi w szczegółowo wymienionych wypadkach, przewidzianych przez przepisy kodeksu cywilnego i w żadnym razie nie narusza uzasadnionych interesów konsumentów.

Stosunki gospodarcze łączące przedsiębiorców i konsumentów muszą cechować się pewnością stron co do czasu trwania stosunku. Zawarcie umowy oparte jest na domniemaniu, że strony mają świadomość konsekwencji zawartej umowy. Każda strona ma swobodę w podejmowaniu decyzji co do chęci zawarcia umowy. W przypadku klientów ośrodków narciarskich ta swoboda poszerzona jest nadto o możliwość wyboru karnetu, który najbardziej odpowiada oczekiwaniom konsumenta.

Z drugiej strony zasadne jest objęcie słabszej strony stosunku prawnego – konsumenta ochroną prawną przed działaniami silniejszej strony – przedsiębiorcy. Regułą jest, że przepisy normujące sferę stosunków zobowiązaniowych umownych mają co do zasady charakter

dyspozytywny, chyba że co innego wynika z ustawy. W sferze prawa zobowiązań przepisy iuris cogentis stanowią zatem konieczny zakres ochrony, który nie może być wyłączony ani ograniczony przez strony.

Podkreślono, iż karnety uprawniające do korzystania z tras narciarskich są dowodem zawarcia umowy wzajemnej na czas oznaczony. W umowie wzajemnej świadczeniu jednej ze stron odpowiada świadczenie drugiej, w tym wypadku świadczeniu przedsiębiorcy polegającemu na przewozie narciarza wyciągiem i udostępnienia do korzystania tras narciarskich odpowiada świadczenie konsumenta w postaci zapłaty pieniężnej. W przypadku karnetów czasowych umowa wygasa po upływie określonego w umowie czasu korzystania z karnetu, natomiast w przypadku karnetu punktowego umowa wygasa po wykorzystaniu przez konsumenta wszystkich punktów.

Zakwestionowane przez UOKiK postanowienia należy rozpatrywać przez pryzmat art. 385³ pkt 12 i 13 k.c.

Pierwsza z tych klauzul dotyczy sytuacji, gdy wyłączony jest obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenia niespełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania. Chodzi tu o przypadek, gdy to przedsiębiorca nie spełni świadczenia i nie zwróci konsumentowi dokonanej wcześniej zapłaty. Tym samym klauzula ta nie ma zastosowania do sytuacji, w których konsument rezygnuje ze świadczenia mu należnego.

W opinii przedsiębiorcy, nie do zaakceptowania byłaby sytuacja, w której konsument w jakimkolwiek stosunku z przedsiębiorcą uiszczając wcześniej zapłatę, zrezygnowałby następnie bez przyczyny z umowy żądając zwrotu np. ceny biletu. Przepisy prawa nie przyznają konsumentowi tak wielkiej ochrony szczególnie, że taka regulacja osłabiłaby pozycję każdego przedsiębiorcy w sposób zbyt daleko idący. Konsument zawierając umowę z przedsiębiorcą prowadzącym ośrodek narciarski ma możliwość wyboru oferty odpowiadającej jego oczekiwaniom. Podobnie jak w każdej innej dziedzinie życia, od konsumenta wymaga się rozważności w działaniu, a zakup karnetu na większą ilość wjazdów niż możliwa do zrealizowania przez klienta, nie może być uzasadniony np. chęcią uniknięcia stania w kolejce, co jest bardziej praktyczne i wygodne.

Klient ośrodka powinien kupić taką ilość wjazdów, jaka jest dla niego wystarczająca, natomiast nieracjonalne jest zakupienie karnetu na 10 wjazdów, jeżeli klient wie lub przypuszcza, że skorzysta z przejazdu kolejką tylko 6 razy. W razie dokonania takiego zakupu powinien liczyć się z tym, że pozostaną mu na karcie punkty, które będzie mógł wykorzystać innym razem, lecz zwrotu uiszczonych świadczeń nie otrzyma. Przedsiębiorca nie może bowiem ponosić konsekwencji braku rozważności konsumenta przy zawieraniu transakcji. Nie jest to w żadnym razie konstrukcją krzywdzącą dla konsumenta. Zwrot zapłaty za niewykorzystane punkty jest tym bardziej nieuzasadniony, że konsument dokonując zakupu punktów w większym pakiecie często korzysta ze zniżek cenowych, bardziej opłacalnych od zakupu punktów w mniejszej ilości.

Podkreślono, iż klauzula art. 385³ pkt 12 k.c. nie jest podstawą prawną do rezygnacji z zawarcia umowy lub jej wykonania, a konsument może zrezygnować z umowy tylko w wypadkach przewidzianych w przepisach lub samej umowie.

Wobec powyższego należy jednoznacznie stwierdzić, iż nieważna będzie klauzula, która wyłącza zwrot konsumentowi uiszczonych zapłat za świadczenie niespełnione w całości lub części przez przedsiębiorcę, a konsument nie będzie domagał się wykonania umowy w innym terminie.

W rozpatrywanym przypadku ośrodka narciarskiego, zwrot konsumentowi zapłaty musi nastąpić, jeżeli przedsiębiorca nie spełni świadczenia z własnej winy lub wskutek okoliczności, za które żadna ze stron odpowiedzialności nie ponosi. Przykładowo są to: wypadek narciarski połączony z kontuzją narciarską, poważna, niedająca się w krótkim czasie usunąć awaria lub załamanie pogody uniemożliwiające funkcjonowanie urządzeń wyciągowych (kolejki) przez dłuższy czas. Postanowienie umowne wyłączające w takich przypadkach obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonych zapłat za świadczenie niespełnione jest nieważne i jest niedozwoloną klauzulą umowną.

Klauzula niedozwolona art. 385³ pkt 12 k.c. przewiduje, iż nieważne jest postanowienie, które przewiduje utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiadają, rozwiązują lub odstępują od umowy.

Przepisy kodeksu cywilnego szczegółowo wymieniają sytuacje, w których możliwe jest odstąpienie od umowy, wypowiedzenie umowy oraz rozwiązanie umowy. W sytuacjach nie objętych tymi przepisami, odstąpienie, wypowiedzenie oraz rozwiązanie możliwe są jedynie wówczas, jeżeli strony tak postanowią w umowie. Nie ma tu znaczenia fakt, iż jedna ze stron – przedsiębiorca, posługuje się wzorcem umownym, na którego treść wpływu nie ma druga strona – konsument, gdyż ochronę konsumenta zapewniają przepisy bezwzględnie obowiązujące kodeksu cywilnego, także w zakresie odstąpienia, wypowiedzenia oraz rozwiązania umowy.

Dywagacje na temat rozwiązania umowy nie mają znaczenia dla kwestii zwrotu świadczenia za niewykorzystane punkty, gdyż swoboda rozwiązania umowy polega na złożeniu zgodnych oświadczeń woli przez strony umowy. Przedmiotem rozważań jest bowiem kwestia jednostronnego oświadczenia woli złożonego przez konsumenta.

Z kolei wypowiedzenie w przypadku kartonów narciarskich nie jest właściwym sposobem rozwiązania umowy, z uwagi na brak charakteru ciągłości stosunku łączącego przedsiębiorcę z klientem ośrodka.

W przedmiotowej sprawie jedyną możliwą formą pozbawienia umowy skutków prawnych w wyniku jednostronnego oświadczenia woli złożonego przez klienta jest odstąpienie od umowy. Postanowienie przewidujące utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta po odstąpieniu od umowy jest nieważne. Odstąpienie od umowy musi jednak nastąpić w granicach przewidzianych prawem.

Przepisy kodeksu cywilnego przewidują ustawowe prawo odstąpienia od umowy. Nie jest jednak możliwe odstąpienie od umowy przez jedną ze stron z jakiegokolwiek przyczyny, czy też bez przyczyny. Odstąpienie możliwe jest tylko w wymienionych w przepisach przypadkach, tj.

1. jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, a druga strona wyznaczy jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy (art. 491 k.c.),
2. jeżeli jedno ze świadczeń wzajemnych stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana, a w razie częściowej niemożliwości świadczenia jednej ze stron, jeżeli wykonanie częściowe nie miałyby dla drugiej strony znaczenia ze względu na właściwości zobowiązania albo ze względu na zamierzony przez tę stronę cel umowy, wiadomy stronie której świadczenie stało się częściowo niemożliwe (art. 493 k.c.).

W opinii przedsiębiorcy przepisy te wystarczająco chronią konsumenta i przyznają mu uprawnienie do odstąpienia od umowy w wypadkach uznanych przez ustawodawcę za uzasadnione. Odstąpienie od umowy jednej ze stron w każdej chwili bez przyczyny byłoby bowiem sprzeczne z naturą stosunku prawnego i zachwiałoby pewność obrotu gospodarczego.

W pozostałych wypadkach odstąpienie od umowy jest możliwe tylko wtedy, gdy taka możliwość będzie przewidziana w samej umowie między stronami (art. 395 k.c.). W braku zastrzeżenia prawa odstąpienia, żadna ze stron nie może od umowy odstąpić. Żadne jednak przepisy kodeksu cywilnego ani przepisy o ochronie konsumentów nie nakładają na przedsiębiorcę obowiązku zamieszczania w umowie uprawnienia do odstąpienia, a wystarczający zakres ochrony stron stosunku prawnego przewidują przepisy bezwzględnie obowiązujące.

Komplikacje wprowadza także przepis art. 395 § 2 k.c., który przewiduje, że w razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za nie zawartą, a to co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu; za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie. Zastosowanie tej normy w stosunkach

gospodarczych budzi zastrzeżenia ze względów księgowych i podatkowych, bowiem wykonane już świadczenie przedsiębiorcy w postaci przewozu kolejką należałoby uznać za niebyłe. Należnego przedsiębiorcy wynagrodzenia, o którym mowa w tym przepisie nie można uważać za zapłatę, co powoduje trudności w praktyce.

W świetle powyższych rozważań, przedsiębiorca stwierdził, iż zakwestionowane przez Urząd postanowienie Zasad zakupu karnetów Ośrodka Narciarskiego STOŻEK nie narusza interesów konsumentów i nie jest niedozwoloną klauzulą umowną.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

W trakcie postępowania, organ antymonopolowy ustalił, że przedsiębiorca działalność prowadzi na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej (Karta nr 28). Polega ona m.in. na przewozie osób wyciągami narciarskimi.

Warunki korzystania z wyciągów oraz sposób płatności określone są w dokumencie „Zasady zakupu karnetów na wyciągu „STOŻEK”, który zawiera postanowienie o treści „Zwrot gotówki jest możliwy za niewykorzystane punkty tylko w szczególnych przypadkach:

- wypadek lub kontuzja odniesiona na trasach „ON STOŻEK” potwierdzona przez ratownika dyżurnego GOPR,
- wyłączenie wszystkich wyciągów „ON STOŻEK” z powodu awarii lub załamania pogody na dłużej niż 2 godziny.” (Karta nr 25).

W toku niniejszego postępowania organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy antymonopolowej zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 24 ust. 2 i 3 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy na mocy art. 26 ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorcy został postawiony zarzut stosowania postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego. Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze, jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

W zakresie punktu I sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczy stosowania postanowienia wzorca umowy:

„Zwrot gotówki jest możliwy za niewykorzystane punkty tylko w szczególnych przypadkach:

- wypadek lub kontuzja odniesiona na trasach „ON STOŻEK” potwierdzona przez ratownika dyżurnego GOPR,
- wyłączenie wszystkich wyciągów „ON STOŻEK” z powodu awarii lub załamania pogody na dłużej niż 2 godziny.”

Kwestionowane postanowienie oraz postanowienia poniżej przytoczone wpisane do rejestru, pomimo różnic w sformułowaniu treści, mają tożsamy charakter, a skutek ich stosowania jest identyczny.

Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 19 czerwca 2002r. sygn. akt XVII Amc 34/01 Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko „The American Academy of English” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach. Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 14 sierpnia 2003r. w pkt 78.

Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„*Płatność za kurs: po dokonaniu wpłaty pieniądze nie ulegają zwrotowi*”.

Sąd dokonując oceny przedmiotowego postanowienia stanął na stanowisku, iż generalna zasada niezwracania stronie umowy ceny pomimo niekorzystania z przedmiotu umowy jest sprzeczna z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza interesy konsumenta. Słuchacz bowiem nie może zostać całkowicie pozbawiony możliwości zrezygnowania z uczestnictwa w kursie. Brak możliwości otrzymania zwrotu wpłaconych pieniędzy jest nieadekwatny do ochrony kupca przed pochopnością decyzji i działań konsumenta. Takie postanowienie narusza zdaniem Sądu, zasady współzycia społecznego takie jak: zaufanie stron, życzliwość, uczciwość. Taki wzorzec umowny koliduje również z dobrymi obyczajami kupieckimi, które nie przewidują właśnie zachowań takich jak: nadmierna chęć zysku czy wyzysk. W opinii Sądu, ustawodawca umieścił postanowienie odpowiadające zakazanemu postanowieniu umownemu w katalogu niedozwolonych postanowień w art. 385³ pkt 12 i 13 k.c. Stanowisko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zostało uznane za słuszne przez Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny, który w wyroku z dnia 24 czerwca 2003r. sygn. akt I ACa 1672/02 stwierdził, iż w/w postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., gdyż wprost wynika to z art. 385³ pkt 12 k.c. Art. 385³ pkt 12

k.c. określa, iż wyłączenie obowiązku zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie niespełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania w razie wątpliwości jest niedozwolonym postanowieniem umowy. Dodatkowo Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, iż postanowienie w rażący sposób narusza interes konsumenta przez naruszenie zasady równorzędności stron, zasady ekwiwalentności świadczeń.

Kolejne postanowienie o tożsamym charakterze z postanowieniem zakwestionowanym w pkt I sentencji decyzji zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 16 grudnia 2004r. sygn. akt XVII Amc 19/04 Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Jackowi Grochowskiemu – Centrum Języków Obcych „Perfect” w Raciborzu. Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 5 maja 2005 r. w pkt 392. Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Wszelkie wniesione przez Kursanta opłaty nie podlegają zwrotowi”.

Tożsame postanowienie zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. sygn. akt XVII AmC 11/06 Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Czarna Góra S.A. z/s w Siennej. Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 8 stycznia 2007 r. w pkt 995. Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Czarna Góra S.A. jest zwolniona z obowiązku zawarcia i (lub) wykonania umowy bez odszkodowania i zwrotu pieniędzy za bilet w następujących przypadkach:

a. wystąpienia siły wyższej: planowanej lub ewentualnej przerwy w dostawie energii elektrycznej, zaistnienia sytuacji zagrażających bezpieczeństwu Użytkowników”.

W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, iż postanowienie zwalnia przedsiębiorcę z obowiązku wykonania umowy bez konieczności zwrotu opłaty uiszczonej przez konsumenta w przypadku wystąpienia siły wyższej w postaci planowanej lub awaryjnej przerwy w dostawie energii elektrycznej. Zdaniem Sądu o planowanej przerwie energii elektrycznej przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą powinien wiedzieć i uwzględnić tę ewentualność w organizacji swojej działalności. Postanowienie to jest sprzeczne z ogólną zasadą wyrażoną w art. 494 k.c. nakładającą na stronę odstępującą od umowy obowiązek zwrotu drugiej stronie otrzymanego od niej świadczenia. Jednocześnie jest odzwierciedleniem klauzuli niedozwolonej przedstawionej w art. 385³ pkt 13 k.c.

Zdaniem Sądu nawet gdyby przyjąć, że przerwa w dostawie energii jest swego rodzaju okolicznością, która nie zależy od pozwanego, to brak jest podstaw do uznania, że z tej przyczyny przewoźnik powinien być całkowicie zwolniony z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Takie unormowanie pozostaje w sprzeczności także z innymi postanowieniami wzorca stosowanego przez pozwanego.

Przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu jest sposób rozliczania dokonanych wpłat przez konsumentów z tytułu zakupionych punktów uprawniających do korzystania z wyciągów narciarskich. Za korzystanie z wyciągów opłata jest pobierana z karty magnetycznej poprzez pomniejszenie ilości punktów na niej znajdujących się. Karta magnetyczna jest wydawana po wniesieniu opłaty – kaucji oraz dokonaniu zakupu punktów. Nabywając punkty konsument musi przewidzieć, ile razy będzie korzystał z wyciągu, aby nabyć odpowiadającą temu ilość punktów. Jest to istotne, gdyż zgodnie z zakwestionowanym postanowieniem pieniądze z tytułu niewykorzystanych punktów są zwracane wyłącznie w ściśle określonych okolicznościach.

Zgodnie z powyżej przytoczonymi orzeczeniami Sądu, prawo do zatrzymania przez przedsiębiorcę wniesionych opłat z tytułu usług, które nie zostały wykonane bez względu na okoliczności ich niewykonania narusza interesy konsumentów poprzez naruszenie zasady

równorzędności stron i zasady ekwiwalentności świadczeń. Pomimo różnych przedmiotów umów, których postanowienia są porównywane, to tak samo umożliwiają przedsiębiorcom zatrzymanie wpłaconych przez konsumentów środków pieniężnych pomimo nie zrealizowania usług. Biorąc pod uwagę powyższe można uznać zakwestionowane postanowienia za tożsame z przytoczonymi powyżej uznanymi przez Sąd za niedozwolone postanowienia umowne. Istotne jest, iż Sąd uznał, że fakt, umieszczenia w treści warunków świadczenia usług nie jest wystarczający do stwierdzenia zgodności postanowienia z przepisami kodeksu cywilnego. Konieczne jest ocenie, czy określone okoliczności dające prawa konsumentom do otrzymania zwrotu wpłaconych środków pieniężnych wyczerpują uprawnienia przewidziane przez przepisy, i czy nie wyłączają odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi.

W przedmiotowym przypadku ilość punktów pobieranych za jednorazowy wyjazd jest w każdym przypadku taka sama bez względu na ilość punktów, które są zapamiętane na karcie. Konsument nabywa dowolną ilość punktów. Z przedstawionych cenników nie wynika, aby możliwe było otrzymanie dodatkowych punktów przy zakupie większej ich ilości.

W ustosunkowaniu się do wszczęcia postępowania, przedsiębiorca poinformował, iż nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której konsument w jakimkolwiek stosunku z przedsiębiorcą uiszczając wcześniej zapłatę, żądał jej zwrotu w sytuacji rezygnacji z umowy bez przyczyny. Jednak w opinii organu antymonopolowego z przytoczonych powyżej orzeczeń wynika, iż rozwiązania umowy są dopuszczalne przy równoczesnym zachowaniu zasady ekwiwalentności.

Powołane przez przedsiębiorcę przepisy art. 491 i 493 k.c. regulujące prawo do odstąpienia od umowy dotyczą umów wzajemnych (Karta nr 6). Dodatkowo przedsiębiorca powołał się na regulację określoną przez art. 395 § 2 k.c. dotyczącą warunków odstąpienia od umowy (Karta nr 7).

Zgodnie z art. 487 § 2 k.c. umowa jest wzajemna, gdy obie strony zobowiązują się w taki sposób, że świadczenie jednej z nich ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej. „Z definicji umowy wzajemnej zawartej w ww. § 2 wynika, że jest to umowa dwustronnie zobowiązująca. Tak więc na podstawie takiej umowy każda ze stron jest jednocześnie wierzycielem i dłużnikiem. Istoty umowy wzajemnej jednak należy upatrywać w czymś innym, a mianowicie w okoliczności, że między świadczeniami stron zachodzi swoista relacja. Polega ona na tym, że świadczenie jednej z nich ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej. Świadczenia nie muszą być obiektywnie równoważne, czy też ekwiwalentne. Decyduje ocena (uznanie) samych stron. Nie oznacza to, że obiektywna wartość wzajemnych świadczeń jest nieistotna. Ma ona znaczenie, aczkolwiek zawsze w powiązaniu z elementem subiektywnym, przy rozważaniu, czy umowę nie cechuje wyzysk (art. 388).”¹

Art. 488 § 1 k.c. stanowi, iż świadczenie będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. „Zasadą w umowach wzajemnych jest, że świadczenia wzajemne stron mają być spełnione jednocześnie, czyli z „ręki do ręki”. Pojęcia „jednoczesności” oczywiście nie można rozumieć dosłownie, chodzi tutaj jedynie o zaakcentowanie, że świadczenia stron jako swoje odpowiedniki pozostają w nader bliskim związku czasowym. W rzeczywistości wystarczająca będzie gotowość świadczenia przez każdą ze stron. Wyjątek od wskazanej zasady może wynikać z umowy, ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu”.²

Biorąc pod uwagę powyższe, powstałe zobowiązanie pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem ma charakter przedpłatowy. Konsument spełnia świadczenie wcześniej niż spełnia je przedsiębiorca. W przedmiotowym przypadku konsumenci dokonując zakupu

¹ Pod reakcją G. Bieńka: komentarz do art. 487 kodeksu cywilnego, Lex Polonica Warszawa 2003, s. 552

² Ibid s. 552

określonej ilości punktów dokonują kalkulacji, ile razy skorzystają z przejazdu w trakcie godziny. Jednak ilość tych przejazdów jest uzależniona od wielu czynników, m.in. od ilości osób chętnych, które w tym samym okresie chcą skorzystać z wyciągu. Wraz ze wzrostem ilości chętnych maleje ilość możliwych wyjazdów. Zależność ta wynika z technicznych ograniczeń możliwości wyjazdów osób w jednostce czasu, np. godzinie. Długość oczekiwania na wjazd z uwagi na dużą ilość oczekujących jest czynnikiem niezależnym od konsumenta, natomiast wprost wpływa na możliwość lub niemożliwość spełnienia świadczenia przez STOŻEK. W konsekwencji przewidywania konsumentów poczynione w momencie dokonywania zakupu punktów mogą nie zostać zrealizowane. Dokument określający zasady zakupu kartetów przewiduje możliwość uzyskania zwrotu równowartości punktów tylko w sytuacji wypadku lub kontuzji odniesionej na trasach „ON STOŻEK” potwierdzonych przez ratownika dyżurnego GOPR, oraz wyłączenia wszystkich wyciągów „ON STOŻEK” z powodu awarii lub załamania pogody na dłużej niż 2 godziny. Odnosząc przedmiotowe okoliczności do sytuacji opisanych w ww. wyroku Sądu z dnia 26.10.2006r., organ antymonopolowy stwierdził, iż w obu przypadkach określenie sytuacji, przez zaistnienie których konsument ma prawo do otrzymania zwrotu równowartości niewykorzystanych punktów, ogranicza obowiązki przedsiębiorców do dokonania zwrotów, przez co postanowienia naruszają interesy konsumentów.

Organ antymonopolowy analizując charakter świadczonej usługi stwierdził, iż do sposobu jego wykonania mają zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierają umowę mogą ułożyć stosunek prawny według uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przedmiotowy artykuł ogranicza swobodę umów ze względu na zasady współżycia społecznego. Na gruncie kodeksu zobowiązań zakładano, że umowa jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, jeżeli wykracza przeciwko uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. W razie ukształtowania treści stosunku w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego sankcją jest nieważność umowy (art. 58 § 2).

W przedmiotowym przypadku przedsiębiorca przy zawieraniu umów z konsumentami posługuje się wzorcem, który określa warunki świadczenia usług. Tym samym ich postanowienia zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiążą konsumenta, jeżeli jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszają jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c.), spełnia ona funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób

sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtuje jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyki polegające na zamieszczaniu w zawieranych umowach, postanowień, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych jest bezprawne i narusza zbiorowe interesy konsumentów. Powyższe zostało potwierdzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/06. oraz wyroku SOKiK z dnia 25. 05. 2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04).

Posługiwanie się w obrocie konsumenckim klauzulami uznanymi przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za abuzywne jest bowiem zakazane prawem. Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki o której mowa w art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru, bez względu na to, czy wpis dotyczy tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie, czy też związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. (Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 02.12.2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05). Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29.09.2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19. 12. 2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Pomimo, iż powyżej przywołane wyroki zapadły pod rządami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to orzecznictwo to należy uznać za aktualne także w aktualnym stanie prawnym. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007r. rozważna kwestia została uregulowana w analogiczny sposób, a zatem nie występują różnice, które nakazywałyby odejście od ustalonej linii orzecznictwa i w konsekwencji tego odmienną ocenę prawną badanego zagadnienia.

Przedmiotowe praktyki dotyczą możliwości odzyskania zwrotu równowartości niewykorzystanych punktów zapisanych na karcie magnetycznej, tak więc dotyczą postanowień umów ważnych zarówno dla konsumentów, którzy chcą zawrzeć umowy, jak i tych, którzy nadal dysponują kartami z zapisanymi niewykorzystanymi punktami. Dlatego też zakwestionowane praktyki naruszają interesy konsumentów, którzy zawarli umowy, a także przyszłych potencjalnych klientów. Umowy mogą zawrzeć wszystkie osoby nią zainteresowane. Tym samym oferta korzystania z wyciągów narciarskich skierowana jest do nieograniczonej grupy konsumentów.

Biorąc pod uwagę przesłanki podane w powyższym uzasadnieniu stosowania praktyki, organ antymonopolowy stwierdził, że jest ona bezprawna, oraz narusza interesy konsumentów.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, tj. bezprawność działań oraz naruszenie interesów nieograniczonej grupy konsumentów, organ antymonopolowy uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

II. Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też

nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy antymonopolowej przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W pkt I sentencji decyzji stwierdzono stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów opisanej szczegółowo powyżej. Praktyka ta polega na posługiwaniu się w umowach z konsumentami postanowieniem wzorca umowy uznanym przez SOKiK za niedozwolone, co jest bezprawne. Konsekwencją stosowania powyższej praktyki jest naruszenie ekonomicznych interesów konsumentów. Dodatkowo stosowanie zakwestionowanego postanowienia w praktyce umożliwia przysporzenie przedsiębiorcy dodatkowych korzyści finansowych.

Przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2006r. ustalono na podstawie złożonych przez niego dowodów (Karta nr 19).

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa. Przedsiębiorca, powinien wiedzieć, że określając warunki umowne nie może stosować klauzul uznanych przez SOKiK za abuzywne, ani w inny sposób godzić w interesy słabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci.

Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe przedsiębiorcy. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji.

Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorcę kary, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Za zastosowaniem kary w wysokości oznaczonej w tej decyzji przemawia też fakt, że możliwość nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia zbiorowych interesów konsumentów Prezes Urzędu posiada dopiero od niedawna, gdyż od 21.04.2007r. W związku z tym ponownie należy zwrócić uwagę na wymiar edukacyjny stosowanej sankcji. Niniejsza kara powinna też stanowić przestrożę dla przedsiębiorcy na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. Funkcja edukacyjna jest w niniejszym przypadku także w wymiarze ogólnym szczególnie istotna, gdyż jak wskazano powyżej kary za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nakładane w tym trybie stanowią nowość w polskim porządku prawnym.

W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie 500 zł (słownie złotych: pięćset).

Miarkując karę organ antymonopolowy postanowił wziąć pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej po raz pierwszy.

W ocenie Prezesa Urzędu kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko Witoldowi P. prowadzącemu działalność gospodarczą jako Ośrodek Narciarski „STOŻEK” w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania w punkcie I decyzji stwierdzone zostało naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 38 zł związane z korespondencją prowadzoną z przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 38 PLN (słownie złotych: trzydzieści osiem).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie III sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH
ALICJA KRAL